

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всъщност месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.
Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 2480 отъ 9. IV. 1943 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА осма

БРЮЙ 1

ОКТОМВРИЙ 1943

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

СБОГОМЪ, ЛЪТО

Презъ това лѣто всички работихме въ полето. Събирахме златния житенъ класъ. Вървахме го на едри снопи, струпвахме го на кръстци и купни. Вървахме го съ дикани и вършачки. Я ядохме до насита хубавъ, бѣлъ хлѣбъ.

Колко е хубаво лѣте въ полето! Сутринъ рано всички тръгваме на работа съ пѣсни и подсвирквания. Щомъ стигнемъ на нивата, грабваме сърпове и паламарки и почваме да жънемъ. Жънемъ и пѣемъ, пѣемъ и жънемъ! А когато слънцето се издигне високо и напече силно, гмурваме се въ близката рѣчица и се къпемъ въ хладната вода. Вечеръ нашитѣ бодри пѣсни огласяватъ цѣлото село.

А когато започна вършитбата, когато затракаха вършачкигѣ, ние първи се качихме на голѣмитѣ купни. И само следъ снопъ полетѣваше отъ едни рѣще въ други, хлѣтваше въ голѣмото гърло на вършачката. А долу въ сандѣка се рони златното житно зърно.

Колко е голѣма радостта на нашия селянинъ, когато види да се рони житото! Цѣла година той е работилъ, за да получи това златно зърно, което ще храни него и семейството му, което ще храни цѣлия български народъ. И ето го сега! То тече отъ улея на вършачката, пада въ сандѣка, пълни го. И пълни заедно съ това сърдцето на селяка съ бодра радост!

Ето, затракаха следъ това далки и голѣми мелници, млѣха хубаво брашно отъ чистото житно зърно! Омѣсиха стопанкигѣ прѣсни пити и раздадоха на всички, за да дава Богъ всѣка година все такъв хубавъ берекетъ.

Сбогомъ, лѣто! Сбогомъ, незабравими лѣтни дни!

СВѢТЛАТА НАДЕЖДА НА ЦѢЛИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОДЪ

Негово Величество Симеонъ II, Царъ на българитѣ

ВЪНЦИ

По поле ходятъ
моми и момци,
цвѣта си бератъ
и виятъ вѣнци.

И виятъ вѣнци,
хоро люлѣятъ,
тичатъ, играятъ
и пѣсни пѣятъ.

И пѣсни пѣятъ,
български пѣсни,
отъ родни думи —
вѣнци чудесни.

Сплетена въ пѣсень,
родната речъ
сладко и звучно
кънти на далечъ. . .

Елия Пелинъ

ИМЕНАТА НА МАТЕРИЦИТѢ

Африка е получила името си отъ финикийската дума „хаврека“, която означава „сияние“, „свѣтлина“.

Азия също е получила името си отъ финикийската дума „азу“, която означава „земля“, въ която се ражда слънцето“.

Америка е получила името си отъ Америко Веспучи, който написалъ първата книга за тоя новооткритъ материкъ.

Австралия е получила името си отъ израза „тера аустралис“, т. е. южна земя.

Европа произхожда отъ хебридската (еврейска) дума „еребъ“. Това значи „слънчевъ залѣзъ“.

НАРОДНА МЪДРОСТЪ

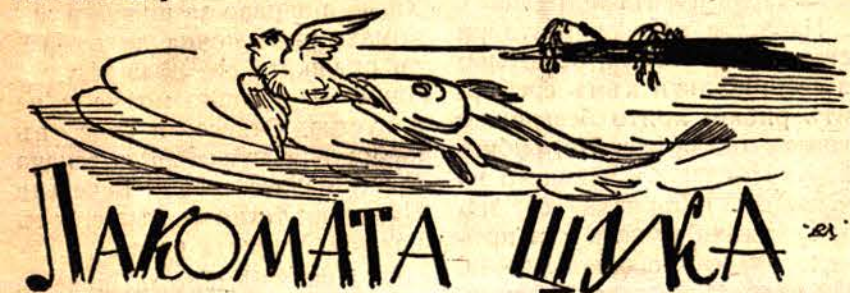
Най-силенъ е онзи, който надвива себе си.

Който рано става, нему Богъ помага.

Доброто сърдце струва за два ума.

Старо приказва, младо доказва.

Ангелъ Каралийчевъ

Приказка

Тамъ където Камчия се влива въ Черно море има стари върби. Подъ върбитѣ се точи бѣла пѣтека. Тя води къмъ една малка къща съ единъ прозорецъ, който нощемъ свѣти като око на котаракъ. Дворътъ на къщата е обрасълъ съ пача трева, а по зарънения плетъ, пълзятъ тикви и кратуни. Веднажъ стопанинътъ на къщата се върна отъ риболовъ, прострѣ мрежата върху пачата трева да съхне и рече:

— Като се наведохъ да изтегля мрежата на брѣга, часовникътъ ми падна отъ джеба въ рѣката. Съблѣкохъ се, деветъ пѣти слизахъ подъ водата, ала не го намѣрихъ. Много хубавъ часовникъ бѣше. Нощемъ ми чуруликаше като птиче до главата. Две години отдѣляхъ на страна отъ залъка си, за да го купя. Духахъ си: като порасте Нунето — ще му го подаря.

— Нищо, татко, — обади се малкиятъ Наумъ, синътъ на ри-

баря. — Азъ като порастна ще стана часовникарь и ще ти направя за всѣки джебъ по единъ часовникъ.

Рибарътъ изсипа отъ торбата цѣлъ купъ риба въ една кофа, надѣна я на рѣката си и тръгна къмъ града. Нунето слѣзе по бѣлата пѣтека, нагази въ синия рѣченъ пѣсъкъ. Почна да събира седефени мидени черупки. Като му омръзнаха черупкигѣ, запретна си крачолитѣ, нагази въ рѣката и подгони малкигѣ червръсти рибки.

— Защо пъкъ и азъ да не стана рибаръ? — си рече момчето и смъкна отъ главата си широката вехта бащина шапка. Наведе се и нагрява вода отъ рѣката. И не шешъ ли, щомъ водата изтече, на дъното на шапката почна да се мѣта една сребърна рибка — катеринка. Мъничка, трепетна, свѣтлоока.

— Добре дошла! — викна

зарадванъ Нунчо и почна да разглежда пленницата.

— Благодаля! — отвърна съ тънко гласче рибката, потънко отъ гласчето на комаръ.

— Брей, ти си знаела български езикъ, къде си го научила?

— Научихъ го доле клай голѣмия пѣсъкъ, когато бѣше лѣтото. Тамъ подъ вълбитѣ всѣки день иглаеха малки деца отъ забавачницата. Много бѣха смѣшни. Къпѣха се въ водата като патета. Биеха се за седефенитѣ мидени чепулки. Азъ ги слушахъ като пліказвахъ и научихъ езика имъ.

— Чудесно! — извика Нунчо — само такава рибка като тебе не бѣхъ ялъ.

— Но защо искашъ да ме ядешъ? Ти да не си щука?

— Не съмъ щука азъ, но ще те изямъ, защото не можешъ да изговаряшъ буквата „Р“.

— Моля ти се, бате Нунчо, пусти ме да си ида, догодина

на пѣска ще дойдатъ децата отъ пълво отдѣление. Обещавамъ ти да науча отъ гѣхъ да изговарямъ всички букви. Виновна ли съмъ, че най-напледъ дойдохъ да лѣтуватъ на пѣска деца отъ забавачницата и тѣ ми станаха учители.

Нунчо се размисли. Спомни си за татковия си часовникъ и въздѣхна.

— Какво въздишашъ? — погледна го рибката съ малкигѣ си като просени зърна очета.

— Нищо. Спомнихъ си за падналия тая сутринъ въ водата татковъ часовникъ. Много хубавъ часовникъ бѣше.

— Чувай — подскочи сребърната катеринка въ шапката — ако ме пуснешъ, обещавамъ да намѣля татковия ти часовникъ. Пусни ме, бате Нунчо, за една либка ще получишъ единъ часовникъ. Малко ли е?

— Добре, ще те пусна. Ще седна ей тукъ на пѣска и ще